

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**
zastoupený advokátem Mgr. Liborem Kapalínem, se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 857/18

proti

žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**, se sídlem Brno, Jezuitská 585/4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. dubna 2019, čj. 1 SIN 307/2019-6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále také jen „*povinný subjekt*“, tento termín může být v odůvodnění obecně použit i pro žalovaného, pokud rozlišení subjektů nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 1. 3. 2019, čj. SIN 43/2018-31. Ve správním řízení byla pravomocně odmítnuta žádost žalobce ze dne 14. 12. 2018 o poskytnutí informací podle ust. § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o informacích*“). Předmětem žádosti o informace byla informace o tom, zda a kým bylo vydáno usnesení o odložení věci podle ust. § 159a zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve

znění pozdějších předpisů (dále také jen „*trestní řád*“), případně zaslání kopie usnesení (pozn. soudu – jednalo se o informaci k osobě žalobce).

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. ve vztahu k žalobním bodům uvedeno, že není možné ani obecně přisvědčit názoru žalobce, že by se po skončení trestního řízení informace běžně poskytovaly, tato argumentace se pak nevztahuje k argumentu podle ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích. Informace obsažené ve spisu vznikly při výkonu působnosti státního zastupitelství a policejního orgánu. Rozsah poskytnutí informací musí být podřízen účelu trestního řízení podle ust. § 1 odst. 1 trestního řádu, aniž by však takové řízení muselo aktuálně probíhat, a nesmí být tak velkorysý, aby dosažení tohoto účelu ohrožoval nebo mařil. Mimo předmět řízení je prověření poskytování informací jinému advokátu.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvoinstančního rozhodnutí, a vrácení věci povinnému subjektu k dalšímu řízení, případně v doplnění žaloby k nařízení povinnosti povinnému subjektu požadované informace poskytnout. V žalobě namítl, že právo vyhledávat informace jako politické právo je zakotveno v článku 17 Listiny základních práv a svobod, a je rozvedeno zákonem o informacích, výjimky je nutné vykládat restriktivně. I pokud je pro vedení trestního řízení stanovena výjimka, i tu je nutné odůvodnit (poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 125/2013 nebo 1 As 44/2010). Namítl, že povinné subjekty z odkazovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vytrhávají pasáže, které konvenují jejich právnímu závěru poskytnutí informací odmítnout (v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 114/2013 byla výjimka shledána pro informace o totožnosti informátorů policie a totožnosti policistů, kteří s nimi pracovali, poukazuje na bod 26 tohoto rozsudku, kdy poskytnutí informací připouští po skončení trestního řízení, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 338/2013, kdy se věc týkala šetření dopravní nehody ze strany inspekce bezpečnostních sborů ve vztahu k jednání policistů, kteří vytvořili zábranu na silniční komunikaci, která vedla ke smrti stíhané osoby a rozhodnutí o odložení věci nebylo inspekci poskytnuto, neboť byla podána stížnost státnímu zástupci a hrozilo, že věc bude znovu otevřena a poskytnutí informací by mohlo vést k ovlivnění budoucích výsledků poškozeného a svědků, inspekce odůvodnila odepření informací jako dočasné s tím, že informace bude poskytnuta, až věc bude definitivně skončena, a je zde výslovně uvedeno, že není důvod neposkytnout informace o pravomocném rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení tam, kde naléhavá potřeba nebude shledána, a poukazuje na bod 30 tohoto rozsudku, kde soud poukazuje na to, že důvody výluky poskytnutí informací jsou pouze dočasné, a tato dočasnost je dána dobou trvání trestního řízení, v mezidobí došlo k definitivnímu odložení věci, tak důvody odepření poskytnutí informací pominuly).

[4] Žalobce tak sumarizuje argumentaci v tom smyslu, že po skončení trestního řízení se informace, zejména usnesení o odložení věci, poskytují, ledaže tomu brání konkrétní důvody, které však v jeho případě nejsou v odůvodnění rozhodnutí uvedeny. Uvádí, že v praxi orgány činné v trestním řízení po jeho skončení usnesení o odložení věci běžně poskytují komukoliv, kdo o to požádá. Jak napadené, tak i prvoinstanční rozhodnutí, jsou odůvodněny pouze obecně bez konkretizace pouhým odkazem na ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích. Pokud k odložení věci došlo, má státní zastupitelství

povinnost usnesení o odložení věci poskytnout, neposkytnutí by se mohlo vztahovat pouze ohledně např. části rozhodnutí, které by se týkalo speciálních postupů státních orgánů, které jsou např. utajovány, případně obsahují neveřejné informace týkající se policejní metodiky či taktiky. Opakuje námitku ohledně nedostatečného odůvodnění rozhodnutí i s ohledem na základní zásady podle správního řádu.

[5] Žalobce dále poukázal na skutečnost, že jiné advokátce, která byla jmenována likvidátorkou třetího subjektu, jsou orgány přípravného řízení poskytovány velmi detailní informace o dané věci a osobě žalobce. Namítá, že pokud probíhá prověřování podle trestního řádu, informace se neposkytují podle ust. § 11 odst. 4 písm. a) zákona o informacích, nikoliv podle obecného vymezení v ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích, kdy je takový postup možný jen v mimořádných případech, kdy usnesení o odložení věci obsahuje utajované informace, i tak je ale nutné informace poskytnout částečně.

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově uváděl tytéž důvody, jako v odůvodnění napadeného a prvostupňového správního rozhodnutí. Zároveň soud požádal o vyloučení z nahlížení celého správního spisu, případně jednotlivých částí správního spisu, z nichž by byla přímo požadovaná informace zjistitelná.

[7] O žalobě již zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 17. června 2021, čj. 6 A 98/2019-31 tak, že napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. prosince 2021, čj. 6 As 215-2021-28, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

[9] V odůvodnění tohoto rozsudku k výkladu právní normy, podle které bylo ve věci postupováno, Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „[19] Nejvyšší správní soud k tomu předepisá, že důvody pro odepření požadované informace uvedené v § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím se mohou vzájemně překrývat, resp. vzájemně se nevylučují. Pokud mohla být informace odepřena podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, nemá valného smyslu zabývat se tím, zda mohla být odepřena i podle jiného ustanovení, např. právě podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Jen pro kontext proto Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle jeho judikatury je „zásadním hlediskem pro rozhodnutí povinného orgánu o odepření informace podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím (...) probíhající trestní řízení v užším smyslu, tj. zpravidla trestní stíhání konkrétní osoby končící právní mocí rozsudku nebo jiného rozhodnutí ve věci samé“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2010 č. j. 1 As 97/2009 119, č. 2166/2011 Sb. NSS). Z citovaného rozsudku a v něm uvedeného výkladu pojmu „probíhající trestní řízení“ vyšel zřejmě i městský soud, avšak oproti judikaturou dovozenému ohraničení zabájením trestního stíhání na straně jedné a právní mocí rozsudku či jiného rozhodnutí ve věci samé na straně druhé uvedl, že probíhající trestním řízením je pro účely rozhodnutí podle zákona o svobodném přístupu k informacím nutné chápat i prověřování podle § 159 trestního řádu, které se uskutečňuje ještě před trestním stíháním.

[20] Jádrem sporu je však aplikace § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím; ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) použito nebylo. Aplikace § 11 odst. 6 nebyla podle městského soudu možná, neboť žádost o informace se netýkala obecných informací o činnosti orgánu činného v trestním řízení, ale konkrétního trestního řízení proti osobě žadatele o informaci.

[21] Tento závěr městského soudu o tom, v jaké situaci lze užít § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, však není správný, neboť dané ustanovení vylučuje „poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odeprání informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. srpna 2014 č. j. 8 As 114/2013 36, bod 36).

[22] Z daného ustanovení nijak nevyplývá, že je nelze užít v případě žadatele, jenž žádá o informace o konkrétní trestní věci, resp. o „případném trestním řízení“, jak uvedl městský soud. Uvedené potvrzuje i posledně citovaný rozsudek, který se týká věci, v níž byl § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím aplikován u žadatele, který rovněž žádal o informace, jež k němu měly osobní vztah, resp. byly zásadní pro trestní řízení týkající se jeho osoby. Informace ke konkrétnímu řízení požadovala žadatelka také ve věci, již Nejvyšší správní soud řešil v rozsudku ze dne 15. února 2017 č. j. 6 As 338/2016 55, na který odkazoval též stěžovatel. I v této věci postupoval povinný subjekt s odkazem na § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž žadatelka požadovala obdobně kopii rozhodnutí nebo záznamu o ukončení věci.

[23] V bodu 25 posledně citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud zároveň konstatoval, že omezení práva na informace v přípravné fázi trestního řízení, resp. ve fázi prověřování před jeho vlastním zahájením, bude spíše pravidlem, přičemž poskytování informací v režimu informačního zákona nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení. Cílem a účelem trestního řízení, jak plyne z § 1 odst. 1 trestního řádu, přitom je, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni. Je tudíž nutné vzít v úvahu to, že výluka poskytování informací není samoúčelná, neboť souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení, jímž je řádné prošetření skutku naplňujícího znaky trestného činu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. září 2009 č. j. 6 As 18/2009 63, č. 1957/2009 Sb. NSS).

[24] Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že „formulace žádosti o informace je věcí žadatele. (...) Netrpí-li žádost o informace nedostatky, které by bránily jejímu posouzení, není úkolem povinného subjektu, aby se snažil žádost nějakým způsobem domýšlet či přetvářet. Případné nedostatky žádosti, které však nebrání jejímu posouzení, jdou na vrub samotného žadatele“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. července 2016 č. j. 9 As 124/2016 42, bod 30). Doslovné znění žádosti v nyní projednávané věci přitom bylo následující: „Žádám o poskytnutí informace, zda a kým bylo vydáno uvedené usnesení o odložení věci podle § 159a trestního řádu a dále o poskytnutí kopie takového usnesení, a to do mé datové schránky“. Žádosti samotné přitom předcházely úvahy žalobce o tom, že prověřování by již mělo být ukončeno právě usnesením o odložení věci, neboť od podání trestního oznámení souvisejícího s osobou žalobce uplynula již dlouhá doba. Pro kontext Nejvyšší správní soud dodává, že žalobce směřoval svou žádost k poměrně závažné věci související s odnětím bankovní licence bance, přičemž trestní stíhání žalobce bylo zahájeno necelé tři měsíce po vydání v návěti označeného rozhodnutí stěžovatele a přibližně půl roku po podání žádosti.

[25] Žalobce tedy žádal o informace v době, kdy ve věci ještě orgány činné v trestním řízení nezahájily trestní stíhání, nýbrž stále probíhalo prověřování. Jinými slovy, ve věci neprobíhalo trestní řízení v užším smyslu, jak je Nejvyšší správní soud pojal v již citovaném rozsudku č. j. 1 As 97/2009 119, věc se nacházela ve fázi prověřování, v níž je omezení práva na informace spíše pravidlem než výjimkou.

[26] Povinný subjekt nemůže přihlídnout ani k tomu, že se informace domáhá osoba, která může být prověřována, jak naznačil v bodu 15 svého rozsudku městský soud, a to ani ve prospěch, ani v neprospěch žadatele. Navíc informace poskytnuté na žádost musí být podle zákona následně zveřejněny vůči všem způsobem umožňujícím dálkový přístup (viz § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím). Obzvláště u informací týkajících se přípravné fáze trestního řízení před zahájením trestního stíhání je proto namísto obezřetný přístup povinných subjektů při vyřizování žádostí, kromě toho jakmile jednomu žadateli nějakou informaci poskytnou, musejí u všech dalších postupovat stejně (srov. již citovaný rozsudek č. j. 1 As 97/2009 119). Sdělením informace povinný subjekt zároveň do značné míry ztrácí kontrolu nad tím, co se s informací bude dále dít, což může též ohrozit naplnění účelu trestního řízení.

[27] Jak už bylo uvedeno výše, stěžovateli ani VSZ nic nebránilo v postupu dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť dle daného ustanovení neposkytnou informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy. Skutečnosti, zda a kým bylo vydáno usnesení o odložení věci, případně kopie takového usnesení, jistě takovými informacemi ze spisů jsou. Nejvyšší správní soud poznamenává, že právě zaměřením na „informace ze spisů“ cílí ustanovení také na konkrétní trestní kauzy, neboť pokud by chtěl zákonodárce do výluky zahrnout pouze obecné informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, jak dovozuje městský soud, neměla by bližší specifikace informací, na něž se vztahuje výluka, smysl. Z časového průběhu věci, v souvislosti s níž žádal žalobce o informace, navíc vyplývá, že prověřování v době podání žádosti a rozhodnutí VSZ a žalovaného zjevně směřovalo k zahájení trestního stíhání, které pak bylo skutečně zahájeno. V takové situaci by i informace o tom, že prověřování probíhá, mohla ohrozit schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy, čímž § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytnutí informace podmiňuje.

[28] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že za okolností nyní projednávané věci, jež spočívají zejm. v tom, že žádost o informace se vztahovala k fázi prověřování před zahájením trestního stíhání, tedy necílila na konkrétní probíhající trestní řízení v užším smyslu, přičemž žadatel žádost formuloval spíše v obecné rovině, postupovali stěžovatel a VSZ v souladu se zákonem, pokud aplikovali výluku uvedenou v § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Závěr městského soudu o tom, že takový postup nebyl možný, je proto nesprávný. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že se vzhledem k rozsahu a důvodům rozsudku městského soudu a vzhledem k rámci přezkumu, jak jej vymezily kasační námitky, věnoval výhradně této otázce. Z nynějšího rozsudku Nejvyššího správního soudu proto nelze dovozovat závěry ve vztahu k dalším žalobním bodům, jimiž se městský soud doposud nezabýval, a tedy ani to, jak má městský soud o žalobě v konečném důsledku rozhodnout.“

[10] Po tomto rozsudku navrhoval žalobce, aby soud usnesením řízení zastavil pro uspokojení navrhovatele, neboť žalovaný požadovanou informací po nabytí právní moci rozsudku zdejšího soudu vydal s přípisem ze dne 28. 7. 2021, sp. zn. SIN 43/2018/74.

[11] Soud tomuto procesnímu návrhu nevyhověl a dál ve věci jednal, neboť podle jeho názoru shora vydané správní rozhodnutí bylo reakcí na nabytí právní moci a vykonatelnosti vyhovujícího rozsudku, tedy právním následkem tohoto soudního rozhodnutí, nikoliv dobrovolným splněním žalované povinnosti, jak má na mysli ust. § 62 soudního řádu správního. Nebyla tak splněna zákonná podmínka pro takový procesní postup.

[12] Dále do spisu byly založeny podklady, z nichž plyne, že po vydání shora uvedené kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo rozhodnutí povinného subjektu ze dne 13. 7. 2021, čj. SIN 43/2018-31, zrušeno s tím, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají od právní moci tohoto rozhodnutí, toto rozhodnutí nabylo právní moci (rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 1. dubna 2022, čj. UOOU-00989/22-5, rozhodnutí o zamítnutí odvolání a potvrzení tohoto rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 27. května 2022, čj. UOOU-00989/22-10).

[13] Při dalším ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali.

[14] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu v této věci, o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[15] Ve vztahu k právnímu posouzení žádosti soud odkazuje na shora uvedený právní názor, který je pro zdejší soud závazný, a který uvádí, že v daném případě bylo důvodně postupováno podle výluky z poskytnutí informací podle ust. § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Proto tuto část žaloby, která tuto aplikaci zpochybňuje, soud nepovažuje za důvodnou.

[16] K dalším žalobním bodům, které městský soud prozatím neposuzoval, soud uvádí, že ani ty neshledal důvodnými. K námitce, že odkaz na zákonné ustanovení je v napadeném správním rozhodnutí příliš obecný, soud uvádí, že nic takového nezjistil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je jednoznačně vymezeno, jakých informací se žalobce domáhal, a že takto jím požadované informace jsou podle ust. § 11 odst. 6 zákona z poskytování vyloučeny. Soud takové hodnocení nemá za obecné či nevyčerpávající žádost žalobce. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že pokud rozhodnutí o odložení věci došlo, má povinný subjekt žalobce povinnost je žalobci poskytnout, pak takto vymezená žádost o informace nebyla – jak uvedl v hodnocení Nejvyšší správní soud, formulace žádosti je odpovědností žalobce, a ten ji v dané věci formuloval natolik obecně, že se domáhal informací ve fázi prověřování, nikoliv ke konkrétnímu trestnímu stíhání. K odůvodnění něčeho, co nebylo obsahem žádosti, tedy žalovaný nebyl nijak povinen.

[17] Velmi obdobný je další žalobní bod, že jak napadené, tak i prvoinstanční rozhodnutí není dostatečně odůvodněné. Tento žalobní bod je vznesen ve velmi obecné rovině a vztahuje se spíše k nesouhlasu žalobce s důvodem pro odepření informace, než s tím, že rozhodnutí nebylo odůvodněno. Podle názoru soudu obě dvě správní rozhodnutí jsou standardně odůvodněna ve vztahu k tomu, co bylo předmětem žádosti žalobce o informace, a proč tyto informace byly odmítnuty. Soud tak nesdílí názor žalobce, že správní rozhodnutí trpí nedostatkem odůvodnění a jsou tak nepřezkoumatelná.

[18] V dalším žalobním bodě žalobce poukazuje na to, že třetímu subjektu (likvidátorce a insolvenční správce ERB bank a.s.) jsou poskytovány informace o dané věci a osobě žalobce. Soud uvádí, že v tomto žalobním bodě žalobce nikde neuvádí, o jaké informace by se mělo jednat, a zejména v jakém právním režimu by měly být tyto informace poskytovány. Žalobce v tomto směru v žalobě ani neuvedl, o jaké informace se jedná, formulace tohoto žalobního bodu je velmi obecná a nekryje se ani s tím, co žalobce namítal v odvolání ve správním řízení. Za tohoto stavu tak žalobce netvrdí žádné skutečnosti, z nichž by soud mohl zjistit případnou podobnost obou věcí. Soud tak při hodnocení tohoto žalobního bodu uzavírá, že je natolik obecný, že je možné pouze obecně uvést, že každá žádost žadatele o informace je posuzována samostatně, a ohledně možné výluky poskytnout informace závisí mj. i na formulaci této žádosti. Pokud žalobce v žalobním bodě neprovedl alespoň základní srovnání, jaká informace byla třetí osobě poskytnuta a v čem je tak podobnost s jím formulovanou žádostí o informace, navíc za žalobcem zdůrazněného postavení tohoto třetího subjektu jako likvidátora a insolvenčního správce, kdy tomu mohou být poskytovány různé informace v rámci tohoto jeho postavení, a nikoliv podle zákona o svobodném přístupu k informacím, musí tak závěr soudu zůstat u takto obecného posouzení.

[19] Ani další žalobní body, které žalobce v žalobě uváděl, a které se nekryjí s již posouzenou právní problematikou, tak podle názoru soudu nejsou důvodné, a soud tak žalobu jako nedůvodnou zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. října 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu